

ЛЮБИСТОК СТОРИНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО КОХАННЯ

- Вчені припускають, що більшість людей закохуються приблизно 7 разів перед тим, як створити сім'ю.
- Коли людину кидає коханий, найчастіше вона починає перебувати в стані "фрустрації тяжіння", що змушує деякого ще сильніше любити того, хто його кинув.
- Слово "любов" в перекладі з санскриту означає "бажання".
- Обручки, в більшості випадків, носять на безіменному пальці лівої руки тому, що стародавні греки стверджували, що цей палець з'єднаний з "веною любові", яка йде прямо до серця.
- Коли людина закохується, вентральна область головного мозку наповнюється допаміном. Чим більше допаміну, тим сильніше людина переживає свої почуття. Та ж система активується при вживанні кокаїну.
- Дослідження показують, що якщо чоловік зустрічає жінку в небезпечній ситуації (і навпаки), то він швидше в неї закохується, ніж якби він познайомився з нею, наприклад, в офісі.
- Жінки в усьому світі частіше закохуються в чоловіків з амбіціями, освітою, повагою і статусом у суспільстві, хорошим фінансовим становищем, почуттям гумору, а також у тих, хто вище їх зростом.
- У чоловіків під час закоханості більш активні частини мозку, відповідальні за зорове сприйняття, в той час, як у жінок активна та область, яка відповідає за пам'ять.
- За даними численних опитувань, 60 відсотків одружених чоловіків зраджують, при цьому серед заміжніх жінок у невірності знізлилися близько 40 відсотків.
- Вчені припускають, що пильний погляд в очі іншої людини - це найважливіший попередник любові.
- У міру слабшання романтичної любові з'являється любов - прив'язаність, при цьому, щоб зберегти це почуття, експерти говорять про необхідність спільних інтересів і про кількість часу, проведеного разом.

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

Сергієко зростає у сиротинці. Його друзями і батьками водночас були няньки і виховательки. Та й на однокласників, з якими ділився усім, не нарікав. І тільки час від часу у снах він бачив рідну хату, тата і маму, але на ранок все було, як завжди, - загальна кімната, підйом за будильником, сніданок. Так проходили дні, тижні, роки. Із маленького кучерявого Сергієка виріс гарний, стрункий, високий юнак. Багатьох його друзів ще в дитинстві забрали в сім'ї. З деякими з них підтримував зв'язок. На день прощання з будинком дитини до нього приїхала колишня сусідка. Вона щороку на великі свята провідувала хлопця, бо ще з тих пір, як його батьки пили, шкодувала малого, бідкалася, як же виживе те мале дитятко у таких умовах. Вона й повідомила в соціальні служби, що сім'я неблагонадійна. Тата і маму позбавили батьківських прав, а Сергієка віддали в сиротинець.

Сергієві виповнилося 18. Позаду лишився будинок дитини. У руках - дорожня сумка і цілий білий світ, такий широкий і просторий, повний невідомості і випробувань. Іди - куди бажаєш, роби - що хочеш. І вперше за довгі роки він не уві сні, а наяву пригадав батьківську хату, і так йому закортіло хоч краєм ока побачити те подвір'я, садок, у якому робив перші несміливі кроки. Село за селом проїжджала маршрутка. Все ближче додому, до батьків. Автобус зупинився у центрі села. Вийшов. Ноги самі понесли у той бік, куди рвалася душа.

Із заростей бур'янів, із-за старого паркану виглядала облуплена дерев'яна хатина. Східці до сіней рипіли і трусилися, сповіщаючи, що ось-ось розваляться. Рідні стіни зустріли Сергієка мороком і непримним запахом. Зайшов у кімнату. На ліжку лежав ледь притомний чоловік - сивий, із нестриженою бородою, у брудному одязі, і щось нерозбірливо бурмотів. Поруч сиділа захмеліла жінка із розпатланими волоссями, що несхвально виповзало пасмами з-під заношеної хустки. На якийсь момент Сергієві вдалося, що ці люди не мають до нього жодного відношення. Він не хотів у своє серце впускати страшну реальність. Не очікував побачити таке. І тільки згодом пригадав слова улюбленої виховательки Ольги Макаріви: "Ти повернешся колись до батьків. У тебе обов'язково буде сім'я і ти будеш щасливий, Сергієку!". "Оце, напевно, і є моє щасття", - подумав хлопець. Ні мама, ні тато зовсім не зважали на сина, що стояв на порозі кімнати. Защеміло в грудях. По-нурі вийшов з хати. А тоді чимдуж кинувся до людини, яка пам'ятала про нього усі ці роки, - до тітки Алли. Він довго сидів у сусідки і не хотів розуміти того, що життя батьків котиться у прірву, а самі вони цього не усвідомлюють. Потім тітка Алла розповіла, що його батько потребує операції, але про це навіть і мова не йде - грошей немає. Сергієк вислухав жінку, підвівся, подякував господині і пішов. Алла так і не зрозуміла, куди.

Через кілька днів до будинку Ніни і Гната під'їхала швидка допомога. Першим до хати увійшов

І ТАКЕ БУВАЄ

«АБО БЕРЕШ ЦЮ, АБО ЖОДНОЇ НЕ ДІСТАНЕТЬСЯ», -

приголомшила теща зятя, щойно він ступив на поріг хати у день заручин

- Мамо, відчиніть двері, що ж ви робите, мамо? Нащо ж так? Ми любимо один одного ... - кричала в істеричу у день своїх заручин Ганна, та марно. Матір закрила її у сараї. Плакати Ганна не могла. Її трусило від переживання, а у голові молодій дівчині не могло вкластися, як може рідна мати так чинити зі своєю дитиною.

... Ганна з Олексієм зустрічалася вже три роки. Любили один одного. Не могли й дня прожити, щоб не зустрітися, не побалакати, не подивитися на вечірнє небо, всіяне зорями, та загадати бажання, коли одна падала і летіла назустріч їхнім мріям. А мрія була - бути разом і ніколи не розлучитися, розділяти радість у щасливі хвилини, підтримувати один одного у щоденній метушні. Уявляли, якими будуть їхні діти, а Ганна гідна була й з декрету не виходити. Виховувати діток і дбати про господарство, створювати затишок у хаті. Вважали, що їхні серця та долі поєднали небеса, бо інакше й бути не могло...

Свати на порозі. Щасливий жених з квітами та подарунками переступив поріг старенької хатини своєї коханої. Його зустріла теща, яку він усім серцем, як і годиться, хотів називати мамою. Він їй: «Доброго дня», поки батьки та рідні замешкалися позаду, а вона зиркнула на зятя злісними очима й штовхнула під бік свою старшу доньку, мовила: «Або береш цю, або жодної не дістанеться». Приголомшеному Олексію й мову відняло, а у думках кричав: «Як так? Що ж це?» Злість переповнила його молоде й закохане серце, образа стиснула горло. Хотілося зробити назло усьому світу, а вийшло так, що самому собі та й на усе життя:

- Добре, я сватаю вашу Олену. Хай буде так, не хочу, щоб з позором йшли додому мої рідні. Зроблю так, як хочете ви, але знайте, ви руйнуєте життя, насамперед, своїй дитині.

- Нічого, як полюбила, так і розлюбить. Зустріне ще своє кохання, думаєш, на тобі тільки світ став? - просвердлила очима теща свого майбутнього зятя. - А от за Олену я переживаю, обділила її доля вродою, засиділася в дівках, а так вона у мене добряча, хазяйновита, ще дякувати будеш. Ганна ж легковажна, сам бачиш, не кожна на такого дурня западе.

Заручилися, а згодом і одружилися. І став жити Олексій у тещі, догоджати їй, і дружині. А Ганна? Що залишалося робити дівчині із розбитим серцем? Подалася світ за очі - за кордон до далеких

родичів.

Олексій змирився, був хорошим чоловіком, а теща не йняла себе від радощів, що доля у доньок склалася якнайкраще і це саме її заслуга. Чекала четверте внучатко і була щаслива більше, ніж її доньки. А вже одна відчувала провини перед сестрою, а друга зненавиділа рідну матір на усе життя.

... Як би не намагалися щирі почуття залякати, гарячі, закохані серця розлучити, любов завжди перемагає. І даремно матір тишила себе думкою, що все добре, у душу іншої людини не заглянеш і ніколи не дізнаєшся, як там. А там усе для довгоочікуваної зустрічі, до чому у серці, до гарячих обіймів і поцілунків. Відстань нічого не вирішила. Вирішили момент зустрічі і горіння в очах, трепет у почуттях.

... Олексій і Ганна живуть тепер разом, навіть більше, у одному і тому самому селі. Ніщо не змогло зупинити бажання бути разом. От тільки шкодують за втраченими порізними роками. А Олена із дітьми і мамою у щоденних клопотах під одним дахом. Подейкують у селі, що спокують гріх - спробу розлучити закоханих - сповна.

P. S. Історія вигадана. Будь-які збіги прохання вважати за випадкові.

Леся ГРИНЧУК

КОЛИ БАТЬКІВ РЯТУЄ СИН

Сергіє. Він через силу промовив:

- Тату, збирайтеся. На Вас уже чекає швидка. Зробимо операцію, але пообіцяйте, що спробуєте виправитися.

Горе-батько щось пробурмотів, але підвівся з ліжка. У Ніни покотилися сльози по щоках, і вона стала примовляти:

- Синочку! Гарний такий сват. А я зразу й не впізнала. Ой, який ти виріс! Дай, хоч пригорнуса до тебе!

- І Ви збирайтеся, - сухо відповів син матері та продовжив: - Вас пролікують у наркологічному диспансері.

- Нащо, синку? Я ж нормальна. Зараз швидко, тільки в центр збігаю, до Гальки і назад миттю. Сядемо, вип'ємо, поговоримо.

- Не ображайтеся, але Вам не до Гальки треба, а до лікарів. Не нищьте своє життя. Ви ж іще молоді! Ще жити й жити.

За кілька днів Гната прооперували. Гроші на операцію знайшов Сергіє. Він збирав по копійці - хто скільки міг дати - у своїх друзів із будинку дитини, звертався до батьків тих хлопців і дівчат, які росли з ним разом, але потрапили в сім'ї. І ніхто йому не відмовляв, бо він хотів урятувати рідного батька від смерті.

Доки тато був у лікарні, а маму виводили зі стану алкогольної інтоксикації, Сергієк наводив лад у хаті. Він попросив сусіда Івана

(чоловіка тітки Алли), і вдвох вони полагодили дах, зробили новий ганок, засклили вікна. З тіткою Аллою виполопи бур'яни, перепрари усі речі, провітрили кімнати, почистили килими. З диспансеру Ніна подалася в лікарню - сидіти біля хворого Гната, а там уже часу на випивку не було. І коли нарешті лікарі погодилися відпустити чоловіка на амбулаторне лікування, Сергієк із сусідом на авто приїхав забирати рідних додому. Але дорога була для них незвичною. Хлопець попросив Івана, щоб той поїхав у напрямку дитячого будинку. Коли машина зупинилася, допоміг татові зайти у приміщення, мама йшла позаду, не зовсім розуміючи, куди вони прибули. Сергієк вів їх довгими коридорами, заводив їх у спальні, де стояло багато ліжок, знайомив із дітками, в очах яких смутком самотності і біль сирітства, підходив до своїх наставників, обіймав їх, дякував усім, хто допомагав йому збирати гроші на операцію, а вони пригадували, яким хоршим вихованцем був Сергієк.

Батько тихо йшов за сином, час від часу похитуючи головою. У мамі по щоках одна за одною спадали сльозини. Вже коли поверталися назад до авто, у порозі свого колишнього дому Сергієк промовив: "Тут пройшло моє дитинство, моя юність. Прощайте, рідні стіни, друзі, вчителі..."

Дорогою додому Ніна плакала. Думки перебивали одна одну, докори сумління не давали

вимовити й слова. Клубок підкотився під горло. Та екскурсія змусила її переглянути усе своє життя. Вона тужила за втраченим часом, але повернути його було несила.

До зустрічі Ніни і Гната готувалася й Алла. Вона разом із доньками приготувала смачну вечерю, але накривала на стіл у хаті сусідів. Коли вони приїхали, одразу запросила до столу. І вперше в житті Сергієк сидів поруч із найріднішими людьми. Лише через багато років він віднайшов душевний спокій. Трохи згодом підвівся і сказав:

- Наш спільний шлях до щасття ще дуже довгий. Але я вірю, що та мить колись таки настає. А поки що треба віддати людям, які нам допомогли, їхні гроші. Я поїду на сезон. Хлопці казали, що візьмуть із собою. Про одне вас благаю, тату, маму, - тримайтеся, як би важко не було. Найстрашніше вже позаду.

Сергієк на заробітках був майже постійно. Він приїжджав додому, залишав гроші на необхідне, розплачувався з боргами і їхав знову. Так тривало три роки. Потім повернувся. Батько за цей час став підзаробляти у селі. Замолоду мав "золоті руки", працював механіком, тож пригадав старе і став займатися ремонтами. Люди зверталися, але замість "ста грамів" просив кілька гривень за роботу. Коли ж повернувся Сергієк, зробили ремонт у хаті, а за кілька місяців син привів додому наречену, щоб познайомити з батьками. А знайомити, власне, й не треба було. Вони добре знали один одного. Це була Надійка, Аллина старша донька, на рік менша від Сергієка. Після довгих посиденьок хлопець повів Надю додому і невдовзі повернувся. Коли зайшов до хати, побачив маму, що стояла навколішках у кутку і благально піднявши голову до вінчалних ікон, тихо шепотіла:

- Боже, я жила у своє задоволення, дитину з власної провини втратила, а він повернувся до нас, витягнув нас із бездонної ями. Дякую Тобі, Господи, що подарував нам сина - ангела-охоронця.

Сергієк перебив маму. Він підвів її з колін. Вони довго сиділи і розмовляли. Син розповідав про життя у будинку дитини, про друзів, про вчителів, а вона розказати не мала чого, бо всі ці роки були в горліці.

Сходило сонце. Ледь рожевіло на обрії. Перші краплини світла крізь вікно пробивалися в хату. Мама і син послули. А за два місяці чарівні Сергієк та Надія йшли під вінець. Щасливі, закохані, в любові батьків. Хіба могло бути щось краще?! І тільки пізніми ночами Сергієк здригався уві сні від страшних кошмарів, та, власне, від спогадів років сирітства. Проклидався. Пригортав кохану дружину, яка носила під серцем його дитя, міцно-міцно до себе і знову згадував слова виховательки: "Ти повернешся колись до батьків. У тебе обов'язково буде сім'я і ти будеш щасливий, Сергієку!"...

Марія ЛЯХ